

RIPPL-RÓNAI JÓZSEF (1861-1927)

Zorka fekete kalapban | Zorka in a Black Hat, 1917

Pasztell, karton | Pastel on cardboard, 52 x 41,5 cm

Jeleztve középen | Signed in the middle: Rónai 1917 (kétszer | two times)

Kezdő ár | Starting price: 7 500 000 Ft / 20 833 EUR

Becsérték: 10 000 000 – 15 000 000 Ft

Estimate: 27 778 – 41 667 EUR

AUKCIONÁLVA | AUCTIONED:

| BÁV 34. Aukció (1974), 177. tétel

1. Rippl-Rónai József, 1910-es évek
archív fotó

„Mit festett Rippl-Rónai, mit közölnek a képei? Festette a nyári délutánok érett nyugalmát, az interieurök beszédességét. Festette a zsenge tavasz illanó párázatát, a balatoni ég végtelenbe vesző világosságát. De legfőképpen az embert, amint megjelenik a szürke hétköznapban s alakjának vonalaira, arcára, mozgására vagy a karosszékben való megpihenésére ráíródik karaktere, foglalkozása. Az embert természetesen ruháitól is megszabadítja, hogy felfedje egy-egy női váll ingerlő hamvaságát, vagy az egész test élő szépségét, ami a festő számára mindenestire jóval érdekeltőbb, mint a legdivatosabb szalonok kreációi. Amikor arckép lesz belőle, hiányzik róla minden teátrális vonás, mert Rippl-Rónai az arckép passzív hőstét, a modellt abban a pillanatban lesi meg, ami áruló pillanat. Az arckép kötöttsége, a hűség őt is köti, de abban azért nem zavarja, hogy olyasmit hangsúlyozzon rajta, amit más festő nem

így hangsúlyozna, hogy átírva az ilyen témát is a maga nyelvére, az arckép egyszersmind képpé legyen, két irányban jellemezve: a modell és a festő felé. Érdekes és különös, hogy fiatalon Rippl-Rónai öreg urakat szeretett festeni, akik bölcs belenyugvással szemlélik a világot, valamint kedves főköltősnéket, akiknek sápadt és fáradt arca bús emlékezés régi forró melódiákra. Viszont amikor önarcképei sem csinálnak titkot abból, hogy haját egyre jobban kezdi elborítani a hold ezüstje: egész galériát állít ki, amely úgy hat, mint a fiatal és megejtő női szépség trubadurkézzel pengetett ódája. Ezek a nénikék, akik csöndesen üldögélnek az interieur árva sarkában s hallatlan távolságra vannak leányaik divatjától, ezek az öregurak, akiknek egyetlen örömük a hosszúnagyú pipa s a vörös borocska a pohárban: a kisváros emberei, ahol hosszú az éjszaka, kevés az esemény, de soká tart az emlékezés.

Az ifjú nők azonban a pasztellképmásokon annál inkább és egészen a nyüzsgő és idegeket hajszoló nagyváros gyermekei. Elsuhannak a boulevardokon, mindig velük van a rúzs és az illatszer, karcsúak és törekenyek s testüknek ez a könnyedsége csak még jobban fokozódik a pasztell omlós anyaga révén, szinte áttevődik valami aetherikus súlytalanságba. Egyszer kacéran néznek ránk, máskor valahol mesze kalandoz a tekintetük, mintha ébren is az álom vitorlázná velük. Mire gondolhatnak? Bizonyos, hogy nem az emberiség súlyos talányaira, hanem arra, amire teremtvé vannak s ami lényükből tudattalanul is kiárad: a szerelemre. Nem szépek mindannyian, ha valaki a szépségfogalom abszolút kritériumait alkalmazza rájuk. De mindannyian megszépülnek, ahogyan egyegy önfelelt gesztusukban, ajakvonalluk rezzensében, pillantásaikban s elröppenő mosolyukban jelentkezik az ember, megvilan az élet.”

